

Житното зърно

Ако житното зърно, паднало в земята, не умре, остава си само; ако ли умре, принася много плод."Ев.Йоан 12:24.

Житното зърно е емблемата на човешката душа. То представлява велика история в развитието на Природата. Ако вие можете да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа. Може би, пред вас житното зърно да представлява нещо много скромно, нещо, което няма никаква цена и 1/16-хилядна част от килограма: на колко бихте спаднали неговата цена, когато един килограм струва един грош? и обаче в житното зърно има сила, възможност, дух на самоотричане, с която сила то храни себе си и другите. И когато вие седнете на трапезата, не мислите никак за житното зърно, не знаете каква радост то внася във вас, какви мисли то носи. Вие не знаете неговия произход. Хората не го оценяват, кокошките също и никой не го оценява. Но то е една велика загадка в света.

Сега, какво се крие в това житно зърно? То е емблема на живота. И ако вземем българската буква Ж, с която започва думата, тя напълно съответства на житното зърно и долу две крачета, корени, горе две клончета. Като го поседем, то ни показва накъде трябва да се стремим. Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Онзи, от Когото сме излезли и към Бога; че за да се стремим към Бога, трябва да се разклоним, да пуснем клончета, да зацъфтим, да вържем храна за света, т.е. "да помагате и да се жертвувате за своите ближни, както аз правя." И затуй казва Христос на друго място: "Аз съм жив хляб, Който съм слязъл от Небето." И хлябът от какво става? От житното зърно. Съвременните хора казват, че техният живот е нещастен, всички са недоволни и и царе и князе; като започнете от най-високия до най-долния, все искат нещо и като им се даде, пак са недоволни и пак искат. А попитайте ги защо са недоволни. Търсят нещо повече. Но нека се обърнем към историята на житното зърно. Когато го посеят в земята, какво бихте казали, ако бихте били на негово място? Ще кажете: "Свърши се с нас, изчезна нашият живот, изгни!" Но в житното зърно има повече вяра, отколкото у нас. Когато е погребано в почвата, то гние и се сплува, но веднага разбира езика на слънцето и щом първите негови лъчи се появят, казва си: "Аз няма да умра, аз ще възкръсна и ще принеса плод за други", и в него се заражда енергия, и то почва да се стреми към слънцето. Завръзва, узрява. Но хората не го остават: вземат сърп и го изрязват.

Неговите страдания не се свършват тук: след като го ожънат, стягат го в снопи, после бодват го с вили и го мятат в колата, занасят го на гумното и го слагат едно върху друго на големи, като планини, купи. След това прекарват над него коне и дикани. Какво бихте помислили вие, ако бяхте на негово място? През този процес минава и човешкият живот. Ще попитате: "Защо трябва да минем през целия този процес?" и Човек трябва от този пример с житното зърно да извлече поука. Минат диканята и копитата на коня над житното зърно, извадят го и го слагат в хамбара. Но мъките му и

тук не свършват: пресяват го, лошите зърна падат отдолу, хубавите остават горе, слагат го в чували и хайде на воденицата, под ония два тежки камъка да го търкат и смажат съвсем. Ако бяхте на мястото на житното зърно, какво бихте казали? "И това било живот и свят, който Господ създал!" Но житното зърно има велико търпение; то казва: "Вие ще видите каква е още моята история." Изваждат го от воденицата на брашно, донасят го в къщи, но пак не го оставят на мира; запретне се пък сега жената със своето сито, пресява го, едно хвърля, друго изсипва в нощвите, слага му квас и замесва хляб. Вие да сте на мястото на житното зърно, ще кажете: "Нашите страдания се свършиха вече." Не! Като втаса, хайде в пещта вътре и като го извадят от там, виждаме ония хубави самуни. Ако сте на мястото на житното зърно, ще кажете: "Най-сетне, нашите страдания се свършиха!" Но, като мине малко, почват да чупят тия хубави самуни и да ядат. Житното зърно по такъв начин влиза в стомаха, образуват се сокове, които влизат в нашия ум и какво става? В нашия мозък се образуват велики мисли, в нашето сърце и нови желаниа. Житното зърно носи дрехата, която облича нашите чувства, то се излива в перото на писатели и поети, излива се в лъка на цигуларя. Ето това дава житното зърно. И ако това зърно не беше прекарало процеса на туй развитие, никога не бихме видели тия хубави неща в природата. Защо? Защото житното зърно ни дава сила да гледаме и виждаме. Затуй казва Христос: "Аз съм жив хляб." А за да бъде човек жив, трябва да бъде в общение със своята среда, да се впусне в нея да помага и да му помагат. Както житното зърно е минало през този процес и ние трябва да се жертвуваме по същия начин. И жертвоприношението не е толкова тежко.

Сега, нека се обърнем към историята на Христовия живот, към историята на еврейския народ. Как ще си обясните това противоречие: един народ чака с хиляди години своя Избавител, своя Цар да дойде и му даде свобода, а в това време, когато Той се явява, именно еврейските първосвещеници и князе се оплакват против Него? Вие бихте казали, че, ако Христос би дошъл в наше време, щяхте да постъпите по-добре. Съмнявам се. И ще ви приведа един факт. Вижте как постъпва мъжът с жена си и обратното и ще знаете как щяхте да постъпите с Христос. Когато Истината се яви в света, Тя няма да се облече в празнична премяна, а в най-скромна дреха и затова и Христос се яви между еврейския народ в тази проста форма. Тази е причината, заради която хората не могат да проумеят Истината. Такива са законите на този свят.

Но има и друг закон в света, който се проявява в слънчевата светлина. Когато слънцето почне да свети върху всички зародиши и същества на земята, тази светлина, която у човека произвежда радост и веселие, у други произвежда омраза и злоба. Светлината, която у едни докарва разположение, прави други свирепи! Светлината и топлината върху един вълк го карат да мисли къде може да намери овце да ги изяде; като паднат същите върху един крадец, той ще почне да мисли как да ви открадне пари; паднат ли върху човека, който се стреми да прави добро, той ще помисли да намери някой беден човек да му помогне. Дайте едно житно зърно на кокошката, тя ще образува хубави пера; дайте го на свиня, тя ще образува хубава четина; дайте го на вълк, той ще образува хубави зъби и нокти; дайте го на рибата, тя ще образува хубави люспи. Физиолозите не могат да обяснят този процес. Всяко същество приспособява храната, топлината и светлината съобразно със своето развитие и понятие. Тоя закон може да разберете, като опитате тия два противоположни свята. Не може да ви се обясни защо у хората съществува злото, защо те предпочитат омразата пред любовта, лъжата пред истината. Това не можем да обясним; много въпроси "защо" ще останат необяснени. Българската дума "защо" е една въпросителна, която

подразбира: "аз искам". Защо трябва да искаме? Има един закон, който казва, че трябва да се стремим към напредък.

Христос казва, че ако житното зърно, паднало на земята, не умре, остава само на този свят. Какво нещо е самотията в живота? Самотията е най-тежкото страдание, което може да изпита човек. Да се размножаваш и това е смисълът на живота. Всички страдания в света произлизат от това, че хората искат да живеят сами за себе си. Всякога злото се ражда от това желание да бъдем сами и да станем център на света. А в Божествените закони това нещо е немислимо. Нашите мисли и желания претърпяват крах, защото ние ги градим на пясък. В света можем да бъдем щастливи, тъкмо когато живеем за Господа. И трябва да живеем за Него. Обяснението на това нещо намираме и в самата Природа. Когато слънцето изгрява сутрин, то изгрява за всички, защото то всички обича; то е внимателно към всички същества, от най-низшите до най-висшите и затова всички отправят очи към него. Оттам идва тази енергия, която ви възкресява и въздига. Но казва ли ни слънцето, че трябва да влезем в него? То ни казва да се възползваме само от благата, които ни дава и както то озарява света, така и ние трябва да пръскаме светлина, просвещение на окръжаващите нас. В нашия ум има някои превратни понятия, които произлизат от нашия индивидуален живот. Например ако влезете в една къща, в която има само един прозорец, а има посетители 20и30 души, вие ще им кажете: "Вие нямате право, аз само искам да гледам" и когато вие гледате слънцето, всички други ще бъдат лишени от неговата светлина, а вие трябва да позовете и тях да го видят, да им покажете пътя да излязат от тази къща и да видят светлината. Затова не е хубаво човек да държи много хора при себе си, защото никога не могат всички изведнъж да се ползват от слънчевата светлина и топлина. Трябва да им кажем да излязат вън. Затуй казва Исус: "Който люби себе си, трябва да излезе вън"; и на друго място "Който люби баща си и майка си повече от Мене, не е достоен за Мене." Та, ако едно същество се приближи много до прозореца, то ще затули целия хоризонт за другите. Дръжте се 20и30 крачки по-далеко. То е физическата обстановка. С това Исус иска да каже, че животът не се съдържа в материалните блага; те са само едно просто помагало тъй както учебниците, плочите, писалките представляват помагала за учениците. Да не мислите, че Господ е приготвил за вас само тия дребни неща: Той ви е приготвил по-велики неща. Попитайте една жаба какви са нейните схващания за живота; тя ще каже: "Над блатото, в което аз живея, искам повече мушички да хвърчат и да са по-близо, да ги хващам." И когато някога я видите, като че философски гледа и мълчи, тя наблюдава мухите: като дойдат по-близо до нея, да може да ги улови. Такова е нейното схващане на живота. Като вървим по тази стълба нагоре, да не мислим, че сме вече на върха на своето развитие: в тази стълба на развитие между нас и пътя, към който се стремим, има още много път да се извърви. Разстоянието между човеците и ангелите е толкова голямо, има почти толкова отношение, каквото има между един главоч, от който се е образувала жабата, и човека. От гледището на ангелите, ние сме още жабички. Казват някои: "Нали хората са направени по образ и подобие Божие?" Но те още не са добили такъв образ и подобие. Вие виждате какво вършим. За да кажем: "Ние сме направени по образ и подобие Божие", трябва да имаме чертите на Бога. А какви са Неговите черти? Те са Добродетел, Любов, Мъдрост и Истина. Добродетелта изключва злото, любовта и омразата, мъдростта и безумието, истината и лъжата. Изключени ли са тия неща у нас, ние имаме подобие Божие; не са ли изключени, ние сме още жабички. Нямам нищо против тази жаба; тя трябва да яде мухи. И защо тя яде мухи? Ще ви кажа. Понеже мухата, като хвърката, живее в едно положение по-високо, то жабата, като има и тя стремеж да хвърчи из въздуха, иска да възприеме вибрациите на мухата, да ги развие и да хвърчи. Защо вълкът яде овце? Той трябва да яде овце, за да стане кротък, защото, като ядем добри работи, ставаме добри. Артисти са правила

опит, когато са искали да играят роля на идеална любов, да се хранят дълго време с овче месо, защото това месо предразполага към такива чувства. Следователно, вълкът има право да яде овце, ако иска да стане кротък. И непременно ще стане такъв, защото сега вълкът е много по-кротък, отколкото е бил някога. И хората които ядат овце и кокошки, ще ви кажат, че те ядат овце, защото искат да станат хубави, ядат и кокошки, защото искат да станат и крилати като ангелите. И имате право да се храните с тях. Злото не е в яденето. Когато забраняват да се яде известна храна, то става от съображението да не причинява страдание на съществото, което се употребява за тази храна. Казвам, че можете да ядете. Ще отидете в курника и като хванете кокошката, ако не кръкне, можете да я заколите и изведете. Щом изкрюка, оставете я. Също и овцата и щом заблее, оставете я: тя иска да живее. Следователно, вие трябва да ги питате. Питайте коя овца и кокошка искат да живеят във вас. Христос казва: "Аз съм жив хляб и който Ме яде, ще има живот вечен."